

---

EVEREST  
2045

tamadres.com

---

## NAZLI ERAY

Nazlı Eray, Ankara'da doğdu. İngiliz Kız Ortaokulu, Arnavutköy Amerikan Kız Koleji ve İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okuduktan sonra Turizm ve Tanıtma Bakanlığı'nda tercüman olarak çalıştı. Edebiyatçılar Derneği'nin kurucuları arasında yer alan Eray, Türkiye Yazarlar Sendikası'nın kurucusu, Uluslararası Yazarlar Birliği (PEN) üyesi, 1977 ve 1978 yıllarında yaratıcı yazın dersleri verdiği ABD Iowa Üniversitesi'nin onursal üyesidir.

Yazmaya 1959'da henüz ortaokuldayken kaleme aldığı öyküsü "Mösyö Hristo" ile başlayan Eray'ın ilk öykü kitabı *Ab Bayım Ab* 1975'te çıktı. "Laz Bakkal" başta olmak üzere pek çok öyküsü kültleşti. "Karanfil Gece Kursu" öyküsüyle 1988 Haldun Taner Öykü Ödülü'nü, *Aşkı Giyinen Adam* romanıyla 2002 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazandı. Güneş, Cumhuriyet, Radikal, Akşam gibi gazetelerde köşe yazarlığı yapan Eray, yazılarını *Düş İşleri Bülteni* ve *Gece Uçuşu* isimleri altında yayınladı. Türk Kütüphaneciler Derneği En İyi Romancı Ödülü (2009), Başkent Rotary Kulübü Meslek Ödülü (2010), *Fantazya* ve Bilimkurgu Sanatları Derneği'nin Mavi Anka Ödülü'nün ilkinde (2014), Ankara Kulübü Derneği'nin Ankara'ya Değer Kazandıran Yazar Ödülü'ne (2016), Evrensel Kardeşlikten Dünya Barışına Çağrı Ödülü'ne (2017), Ankara Uluslararası Film Festivali Sanat Çınarı Ödülü'ne (2019) layık görüldü ve 2020 yılında 39. Uluslararası İstanbul Kitap Fuarı Onur Yazarı seçildi.

Nazlı Eray'ın dokuz çocuk kitabı vardır. *Frej Apartmanı'nın Esrarı* adlı kitabı, Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği'nin 2009 yılı En İyi Çocuk Kitabı Ödülü'nü ve En İyi Çocuk Kitabı Tasarımı Ödülü'nü almıştır.

Nazlı Eray'ın öykü, roman ve oyunları pek çok dile çevrildi. *İmparator Çay Bahçesi*, *Orphee* ve *Halfeti'nin Siyah Gülü* adlı romanları Amerika'da, *Orphee* aynı zamanda İtalya'da da yayınlandı. Toplu öyküleri, İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, Hintçe, Çekçe, Urduca, Fince ve Arapça yayınlandı. "Erostratus" (1977) adlı oyunu, Sartre, Montaigne, Camus, Unamuno, Pessoa ve Bauer'in Erostratos yorumlarıyla birlikte *Blood and Ink'te* (Kan ve Mürekkep) yer aldı. Öykülerinden kısa film ve televizyon dizileri yapıldı. "Monte Kristo" ve "Rüya Sokağı" öyküleri 2005'te İtalyan yönetmen Angelo Savelli tarafından *L'ultimo Harem* (Son Harem) adıyla oyunlaştırıldı, İtalya ve Türkiye'de sahnelendi.

Nazlı Eray, anılarını *Tozlu Altın Kafes* (2011) ve *Bir Rüya Gibi Hatırlıyorum Seni* (2013) adlarıyla kitaplaştırdı.

NAZLI ERAY  
**AŞKI GİYİNEN ADAM**

2002 Yunus Nadi Roman Ödülü

§

---

Yayın No 2045  
Türkçe Edebiyat 857

**Aşkı Giyinen Adam**  
Nazlı Eray

Editör: Didem Ünal  
Kapak tasarımı: Füsün Turcan Elmasoğlu  
Sayfa tasarımı: Muzaffer Aysu

© 2021, Nazlı Eray  
© 2021, bu kitabın tüm yayın hakları  
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Haziran 2021

ISBN 978-605-185-620-9  
Sertifika No: 43949

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık  
Matbaa Sertifika No: 45099  
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8  
Bayrampaşa/İstanbul  
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

**EVEREST YAYINLARI**

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL  
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76  
e-posta: info@everestyayinlari.com  
www.everestyayinlari.com  
www.twitter.com/everestkitap  
www.facebook.com/everestyayinlari  
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

# AŞKI GİYİNEN ADAM

tamadres.com

tamadres.com

Dürnev Abla'nın evinin penceresinden dışarı sızan ölü ışık, beni gücüne karşı koyamadığım dev bir mıknaş gibi kendine çekiyordu. Işığı görmüştüm, istesem de geri dönemezdim artık. Yokuşu koşar adım çıkıp yeni gübrelenmiş bahçeden geçerek salon penceresinden içeri baktım. Tepedeki kristal avizenin bazı ampulleri söndürülmüştü, ateşe doğru uçan bir pervane gibi ellerimi cama dayamış, öylece içeri bakıyordum.

Salon boştu. Televizyon bir kenarda ölmüş, gece karanlığının kollarına düşen köşelerdeki eşyalar ve biblolar sanki görünmez olmuşlardı. Masanın çevresindeki boş sandalyeler düzenli bir biçimde yerlerinde duruyorlardı. Salonun içindeki yaşam o an için kımiltısızdı, koltuklar ve kenardaki sehpa loş ışığın altında hafif bir uykuya dalmışlar, onları herhangi bir şeyin, bir kahkahanın, bir zil sesinin, bir çığlığın ya da geceyi yırtan bir sirenin feryadının uyandırmasını bekler gibiydiler.

Anlamıştım, Dürnev Abla evde yoktu. Çaresizlikle geri dönüyordum ki onu birden görüverdim. Pencerenin dibindeki koltuğa kıvrılmış, derin bir uykudaydı. Fark etmemiştim orada olduğunu. Bir deniz kabuğunun içindeki yumuşacık, hafif nemli bir hayvancık gibiydi; kabuğundan dışarı çıkmış, onu çevreleyen tüm tehlikelere açık olarak öylece koltuğun üstüne kıvrılıp derin bir

uykuya dalmıştı. Yüzü bana dönüktü, kapalı gözkapakları hafif hafif titriyordu; uykusunda içini çekti, sağ kolunu azıcık kıpırdattı. Bir rüyanın içinde dolaşıyor olmalıydı, belki çok gençti, belki bir çocuktü; hafifçe dudaklarını oynattığını gördüm. Bir sevgiliye sesleniyor olabilirdi ya da annesini görüyordu rüyasında. Yüzünde belli belirsiz bir mutluluğun izini seziverdim; uyanınca yok olup gidebilirdi bu iz. Ama şimdi oradaydı; uyuyan yanaklarının ve dudaklarının kenarlarında hafifçe geziniyordu. Bir süre öylece izledim onu. Birden gözlerini açıp tavana baktı. Yüzündeki o mutluluk, o belli belirsiz gülümseme kaybolup gitmişti. “Dürnev Abla!” diye yavaşça seslendim.

Hızla benim bulunduğum yana doğru döndü, korkmuştu. Gözleri gece karanlığına alışmaya çalışıyordu. Tanıdı beni, gözlerini iyice açmıştı şimdi. Toparlanıp yattığı yerden kalktı.

Sokak kapısına doğru koştum. Dürnev Abla kapıyı açmıştı, girdim içeriye.

Uyku sersemiydi. Terliklerini bulup giydi.

“Uyuyakalmışım,” diye mırıldandı.

Tarot kartları masanın üstünde, her zamanki yerlerinde duruyorlardı. Bu bir deste kartın içinde gizli duran dünyalar, fırtınalı yaşamlar, bazı hastalıklar ve ölüm, gerçekler veya yalanlar, kadınlar ve erkekler, birliktelikler ve ayrılıklar, aşk yatakları, yalnızlıklar ve kalabalıklar sessizce dışarı çıkmayı bekliyorlardı.

Dürnev Abla masaya oturup kartları açmaya başladığı zaman dışarı fırlayan insanlar, takip edilmesi gereken tuhaf olay zincirleri, bir erkeğin ya da kadının gizli kalmış düşünceleri, yeni doğan bir aşk, bir unutuş, kimi zaman toplu bir para ya da o anda açılıveren yolculuğa hazır bir yol, salonun yarı loş atmosferinde canlanır; Dürnev Abla'nın yorumlarıyla yaşamın bir başka boyu-



tu şekillenmeye başlayarak, insanın gözlerinin önünde ruhunun derinliklerinden bir yerden, belleğinin unutulmuş kıvrımlarından kırmızı masa örtüsünün üstüne, bir bardaktan boşalan su gibi dökülmeye başladılar. Kimi zaman destenin içinden ayrılıp çıkıveren bir yaşamın izi, o çok iyi bildiğim kırmızı masa örtüsünü sanki ıslatır, duygudan sıırsıklam ederdi. Kartların haykırdıkları, boğuk sesler çıkardıkları, bazen insanın bilmek istemediği birtakım gerçekleri acımasızca söyledikleri, ruhu sarsıp yüreğe derin bir kuşku ve keder düşürdükleri de olurdu.

Ama insan ömrünün vazgeçilmez birer parçasıydı onlar, şu gece vakti üst üste, cansız ve hareketsiz duruyorlardı. Dürnev Abla'nın onları bıraktığı köşede, sessizce yaşama katılmayı bekliyorlardı.

Yaşamın kapalı kapılar ardındaki gizli bölmeleri gibiydiler, Dürnev Abla onları kırmızı örtünün üstünde açmaya başlayınca, kapalı duran bir perde birdenbire aralanıyor gibi olurdu; Dürnev Abla'nın kartları konuşurmasına bağlıydı bu perdenin usul usul kımıldaması ya da birdenbire sonuna kadar açılıvermesi. Kartların sesleri, hız ve hareketleri her zaman şaşırtırdı beni, kimi zaman Dürnev Abla yetişemezdi onların süratine, sanki nefes nefese kalırdı masanın başında; arkalarından koşar, hızla çarpan yüreğini eliyle bastırırdı. Oysa bazı günler kartların hareketleri ağır ve durağandı. Tıpkı insanın ruhundaki fırtınalar ya da umutlar durulup yok olduktan sonra yaşanan uzun iç sessizlikler gibi kımıltısız ve durgun olurdu kartlar. Ne bir erkek çıkardı koca desteden dışarı, ne bir haber, ne de bir yol açılırdı uzak yerlere giden.

Kimi zaman hareketsizmiş gibi duran kartların arasından aniden fırlayan bir erkek, insanı birden meraka düşürür; Dürnev Abla'nın tarif ettiği bu yabancıнын, yaşamın hangi yakasında; gece ya da gündüz vakti, ne şekilde belirivereceği düşüncelerin

derinliklerine sızar; kalabalık yollarda yürürken ya da kentin bir başka yönüne giden bir taşıtın içindeyken kişiyi çevresine dikkatle bakmaya zorlar; erkeklerin yüzlerindeki birtakım ayrıntıları, ince ya da kalın kaşlarını, bıyıklarını, gözlerinin arada başka yanlara kaçan bakışlarını, bir saçın kıvrımını, koldaki bir saatin kayışının çevrelediği bir bileği incelemeye yöneltirdi.

Dürnev Abla'nın tarot destesinin içinde erkeklerin önemli bir yeri vardı kuşkusuz; hanede çıkan ayrı olurdu, yolda çıkan ayrı; bir kadınla yüz yüze gelen başka, çevresi kalabalık olan değişik, bir kadının yatağında çıkan erkek ise bambaşka olurdu.

Erkeğin bütün bu durumlarını ve konumlarını dikkatle yorumlardı Dürnev Abla; yola giden erkek insanın içine bir hü­zün salıverir, yeni bir erkek merak uyandırır, yatakta çıkan erkek ise bir umut ve heyecan yaratırdı insanın yüreğinde.

Yaşamdaki yerleşik erkekleri bilirdi Dürnev Abla, kartları aç­a aç­a iyice tanımış olurdu onları; herhangi bir kişinin falındaki erkekler üç aşağı beş yukarı bildik kişiler olurdu; Dürnev Abla için onları tanıyıp yorumlamak oldukça kolay bir işti.

Tarot falı açtıran erkekler için de aynı durum geçerli sayılabilirdi. Erkeğine göre, ilkin ya bir ana çıkardı kartlar kırmızı örtünün üstüne dizilirken, yerine göre oğluna düşkün bir ana ya da oğlunun bir türlü etkisinden kurtulamadığı, kendini koparamadığı bir ana, sonra adamın karısı, varsa da dostu beliriverirdi bir kenarda. Karısı ile dostu yan yana düşerlerse, bu birbirlerini tanıyorlar ya da kadın adamın dostundan şüpheleniyor demek olurdu ki Dürnev Abla dikkatli olunmasını tavsiye eder, bir iki kart daha çektirip desteyi yeni baştan karıştırdı.

Şimdi iyice uyanmıştı Dürnev Abla, uyku mahmurluğunu yavaş yavaş atıyordu üstünden. Saçlarını arkaya toplamış, bem-

beyaz yumuk ayaklarına rahat terliklerini geçirmişti. Mutfağa gidip çaydanlığı ateşe koymuş, salondaki kristal avizenin sönük ampullerini de yakmıştı. Onu ilk tanıdığım yıllarda çok sevdiği kanaryası Cancan, ışık yanınca kafesinden çıkar, avizenin sallantılı kristallerinden birinin üstüne konarak hafifçe sallanırdı.

Cancan ölmüştü; artık avizenin kristal sarkıtları arada sırada sallanmıyor, kırmızı örtünün üstüne ufak bir kuş pisliğinin düştüğü olmuyordu. Salonun içindeki o kımiltısız gece dünyası ışıklar açılınca birden canlanmıştı. Karşılıklı oturmuştuk kırmızı örtüyle kaplı masaya; Dürnev Abla her zamanki yerindeydi. Sigarasını yakıp tablaya bırakmıştı.

“Kartları karıştır, kendine konsantre ol,” dedi bana. “Tamam. Üçe böl.”

Kart destesini üçe bölmüş, heyecanla bekliyordum.

Dürnev Abla ters duran kartları yavaş yavaş çevirdi. Sesi bir melodi gibiydi kulağımda, ona alışmıştım. Yaşadığım hayatı, içindeki tüm insanları ve olaylarıyla artık benden iyi biliyordu; onun anlattıklarını dinlemek yaşamımı günbegün temize çekmek gibi bir şeydi. Kartlarda bir pürüz görününce dikkatle bakıyor, devamını dinliyordum. Aslında yaşam, Dürnev Abla'nın açtığı kartlarda da, gerçek dünyada yaşadığım tempoda süregeliyor; tanıdıklar, bildik insanlar; birtakım olaylar gecenin bu ilerlemiş saatinde, yaşama ya da benim belleğime geçmek üzere masanın üstünde tek tek meydana çıkıyorlardı. Dürnev Abla'nın o çok iyi tanıdığım sesi yaşamın bu başka boyutunu bana usul usul yorumluyordu. Onun çocuksu sesi, bana yaşamımı bir masal gibi anlatıyordu; çok önemliydi bu benim için, alışmıştım buna, gün geçtikçe değişen ufak tefek ayrıntılarıyla bu hayatı dinlemek beni dinlendiriyor, kafamı toplamama yardımcı oluyordu.

Acaba Dürnev Abla bu tutkumun ve benim yaşamımdaki öneminin bilincinde miydi? Arada sırada düşündüğüm olurdu bunu; kuşkusuz farkındaydı hayatımdaki yerinin, ama o çoğunlukla yorgun, uykusuz ya da gereksiz bir yere gitmek üzere sonsuz bir telaş içinde olurdu.

Kimi zaman küskün ve isteksiz, kimi zaman kızgın, birtakım günlük sorunlarla boğuşurken ya da o anda bir yere gitmek üzereyken yakaladığım olurdu onu; ne de olsa insandı, onun yaşamını yorumlayan biri yoktu; çok sıkıldığı zamanlar geceleri “küt” diye bir oyun oynuyordu. Severdi bu oyunu, beynini boşalttığını, düşüncelerini hafiflettiğini söylüyordu. Oyun grubu vardı, arkadaşlarıyla masanın çevresine oturdukları zaman, Dürnev Abla, ortaya iki tas çıtır leblebi ve çekirdek koyar, eski, üstü boyalı tenekelerden bir çikolata kutusundan çıkardığı fişleri kırmızı örtünün üstüne dağıtırdı. Bu kutuyu nişanlısı Şadi Bey’in ona armağan etmiş olduğunu biliyordum. Yıllar önce.

Dürnev Abla Şadi Bey’le evlenmemişti.

Oyun gecenin derinliklerine doğru sürüp gider; masanın çevresindeki oyuncuların sigara dumanları birbirine karışır; çıtırdayan çekirdeklerin ve çay bardaklarının cam gövdesine vuran kaşıkların sesleri duyulurdu. Arada çalan telefona Dürnev Abla bakar, “Şimdi oyun oynuyorum. Hiçbir şeye bakmam. Yarın ara,” derdi telefonun öteki ucundaki sese. Kapatırdı telefonu.

Oyun oynarken ona ulaşmak hemen hemen olanaksızdı; bir yandan sigarasını tütürür, bir yandan da elindeki kart yelpazesini büyük bir dikkatle süzerdi.

Şadi Bey’in nişan çikolatası kutusu, sarı, yeşil ve kırmızı fişlerle bir dolar bir boşalır, yoğun gece sabaha doğru ilerleyip yeni bir güne doğru yol alırdı.

Dürnev Abla kartları teker teker açmaya başlamıştı. Benim yaşamımdan bölümler, çok iyi tanıdığım, sevdiğim insanlar; beni çekemeyen bir iki kişi yavaş yavaş salonun orta yerindeki kımiltısız duran, gözle görülmeyen ama hissedilen, belki de adı heyecan olan, insanın ruhundan dışarı yansıyan o zamansızlık bulutunun içinde yerlerini alıyorlardı. Rahatlamıştım.

Dürnev Abla'yı dinliyordum.

Dip odadaki saatin içinden her saat başı çıkıp uzun uzun öten o mekanik sesli kuş ötmeye başlamıştı yine. Sesi bir süre koridor-da yankılandı, sonra yok olup gitti.

“Bu da kim?” dedi Dürnev Abla birdenbire.

Oturduğu yerde dikleşmiş; elindeki karta dikkatle bakıyordu.

“Ne o Dürnev Abla? Bir kadın mı var yoksa?” diye endişeyle sordum.

“Yok canım. Kadın filan yok. Seninki burada. Bu başka biri. Bir erkek...”

Kartı elinde tutuyordu, henüz masanın üstüne koymamıştı.

“Kim acaba?”

“Bilmiyorum. Yeni biri. Bu bir gönül meselesi değil ama. Tuhaf, kendi başına bir erkek çıktı. Seninle nasıl bir bağlantısı olduğunu kestirmeye çalışıyorum,” dedi Dürnev Abla.

Kartı usulca kırmızı örtünün üstüne koydu.

“Tanıyor muyum onu?” diye merakla sordum.

“Hem tanıyorsun hem tanıyorsun. Öyle. Değişik biri.”

Düşünceliydi. Bu yeni çıkan erkeğin kimliğini çözmeye çalışıyordu. Kartta çıkan erkeğin peşindeki kâğıtlar tek tek masanın üstüne düşmeye başlamıştı.

“Bak,” dedi. “Hep kadınlar çıktı. Çevresinde kadınlar...”

“Bu erkeğin benimle ne ilgisi var?”

“Onu bilemiyorum,” dedi Dürnev Abla. “Ama falında çıktı işte.”  
Elindeki kartları kırmızı örtünün üstüne peş peşe açıyordu şimdi.

“Değişik bir erkek,” diye mırıldandı. “Paralı. Çevresinde kadınlar... Bir boşanma, bir büyük aşk. Bu da nesi? Bir üzüntü. Ölüm kederi gibi. Yüreğinden yaralanmış bu adam. Bir evlilik daha. Allah Allah, kim acaba bu?”

“Düşünüyorum düşünüyorum, böyle bir erkeğin kim olduğu-  
nu bir türlü çıkaramıyorum,” diye söylendim.

“Karıştır, bir tane çek bakayım,” dedi bana.

Kartları karıştırdım. Aralarından bir tanesini gözüme kestirip onu çekmek için uzandım.

“Dürnev Abla, benimki olmaz bu değil mi?”

“Canım seninki şurada işte. Bu başkası.”

“Eski kocam... Aman o olmasın?”

“Yok canım,” diye sesini hafifçe yükseltti Dürnev Abla. “Genç bu. Paralı. Ne ilgisi var o kocamış adamla; çevresi kadın dolu, zengin bir erkek bu. Başkası diyorum!”

Elimi seçtiğim karta uzattım. Masaya yayılmış destenin orta kısımlarından bir kart beğenmiştim. Seçtiğim kart bir türlü desteden ayrılmıyordu, ucundan tutup hafifçe zorladım. Ne tuhaf şey, kart sanki masanın üstüne ya da destenin içine yapışmıştı, bir türlü elime gelmiyordu.

“Kart çıkmıyor Dürnev Abla!”

“Olur mu öyle şey. Çek hadi!”

Var gücümle çekiyordum şimdi kartı, şaşkındım. Sanki ucunda kilolarca ağırlık vardı, kart bir türlü desteden ayrılıp elime gelmiyordu.

“Çek hadi, çek kartı!”